

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jessa Hastings
MAGNOLIA PARKS

Copyright © 2021 by Jessica Rachel Hastings

All rights reserved.

This edition first published in Great Britain in 2023 by Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

Carmelite House, 50 Victoria Embankment, London

An Hachette UK Company

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05490-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Džesa Hejstings

MAGNOLIJA PARKS

Prevela Isidora Obradović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za verziju mene iz 2018. koja je htela da odustane i postane profesorka istorije jer je kreativno odbijanje teško podneti.

Takođe za onu verziju vas koja je zamalo odustala od nečega za šta je stvorena jer stvaranje košta.

Ali evo nas... Kao što Glenon kaže... Možemo da uradimo teške stvari.

Koliko ljubavi dobijemo u životu?

Koliko ljudi možemo nazvati svojim? Na ovom svetu ima svakakvih ljubavi, većina je lepa, ali ne sve. Neke su stare, neke plemenite, neke hrabre. Druge su nečasne i slabe, i takvi postanemo i sami. Neke su tihi šapat u mračnoj noći, neke izluđuju. Neke ne možemo da ignorišemo – polako gore u nama, nikada se ne gaseći u potpunosti, ali previše smo uplašeni da se usudimo da potpalimo taj plamen. Pravimo se da ne osećamo neke ljubavi, čak i ako možemo, čak i ako znamo da ih osećamo, čak i ako je on prva stvar na koju pomislimo ujutru, čak i ako je on kao šibica u zamračenoj prostoriji našeg srca – jer je voleti nešto kao što voliš njega jedna bolna ljubav koja ti stavlja kamenje u džepove i melanholiju u očne jabučice, i ako te je vreme nešto naučilo, to je da ništa od toga nije bitno. Svakako ćeš ga voleti zauvek.

JEDAN

Magnolija

„Sviđa mi se ovo.“ Povlači mi haljinu, prilazeći mi s leđa. Crne *amiri* farmerke (maksimalno pocepane na kolenima, naravno), crne *vansice* i crno-bela *živanši* majica sa dugim rukavima.

Zurim u svoj odraz u ogledalu njegove spavaće sobe. Nagnem glavu, začkiljim i pretvaram se da sam jedina devojka koja je u skorije vreme bila ovde. Uverim se da je ogrlica sa njegovim prstenom zavučena negde gde je niko osim mene, i verovatno njega kasnije, neće videti, a zatim zagladim Petar Pan kragnu svoje crveno-plavo-bele cvetne haljine od satena i žakara.

„*Miju miju*“, kažem, uhvativši mu pogled u ogledalu.

Volim njegove oči.

On hladno klimnu glavom. „Spavao sam sa *Miju Mijuovom* manekenkom prošle nedelje.“

Mrzim njegove oči. Nekoliko trenutaka ga sevam pogledom, gutajući knedlu da se priblerem pre nego što se bezbrižno osmehnem. „Baš me briga.“ Pogledi nam se susreću, drže se jedno za drugo, i na sekundu ne mrzim samo njegove oči već njega celog – zbog toga što me poznaje kako me poznaje, što ume da prozre kroz sve što kažem, što radi to sa bilo kime osim sa mnom. On ravnodušno slegnu ramenima.

On, Bi-Džej Balentajn, moje prvo... sve, zapravo. Prva ljubav, prvi put, prvo slomljeno srce. On je dečko zlatne kose i zlatnih očiju, iako mu je kosa smeđa a oči zelene, najlepši dečko u čitavom Londonu, tako kažu – i verovatno se slažem. Na njegove dobre dane. Ali zašto vam to objašnjavam? Svi već znate ko je.

„Znam da te nije briga.“ Mahinalno prelazi jezikom po zubima. To radi kad je iznerviran i vidim da je iznerviran, ali samo na sekundu jer mu se oči zatim razneže kao što to uvek urade za mene.

„Ti si tad imala dečka, Parks...“ Traži moje oči, ali ne dozvoljavam mu da ih pronađe jer volim da misli da mora da se trudi za moju pažnju.

„Tako je“, trepćem dok mu opet govorim: „Baš me briga.“

„Aha“, uzdahnuo je, praveći se da sam mu dosadna. „Dižemo štitove, a?“ kaže tiho. To je nešto što momci kažu jedni drugima kada primete da mi je srce promenilo brzinu.

Uputio mi je još jedan pogled jer zna da lažem i srca su nam u okršaju preko očiju.

Nedostaješ mi, trepćem mu Morzeovom azbukom.

Još uvek te volim, kažu spuštene ivice njegovih savršenih usana.

Gornja mu je veća, kao da je večito bodu pčele. Nekada davno je na toj usni uspevao da izbalansira celo moje srce.

„Kada si uopšte stigao?“, pitam dok se okrećem ka njemu, hvatajući ga za zglob da zakopčam rukave njegove crne teksas jakne sa svilenim detaljima, takođe *amiri*, bez njegove dozvole. Osećam njegove oči na sebi, kako me posmatraju, čekajući da podignem glavu, i kada to uradim, osećam bol u centru sebe kao i uvek kada nam se pogledi susretnu. Riba vraćena u vodu. Bolno olakšanje.

„Molim?“, pita Bidž, spuštenih obrva, pomno me posmatrajući.

Povlačim središnji deo njegove jakne, pokušavajući da vidim da li bolje izgleda zakopčano ili ne. Zakopčavam dugmad. On pomeri glavu, i dalje tražeći moje oči, a kada mu ih ne pružim, podiže mi bradu ka sebi, držeći je palcem i kažiprstom.

Fizička udaljenost između nas je mala, ali u tom međuprostoru nekako je uspela da izraste čitava šuma. Borovi grešaka tako visoki da ne možemo da vidimo preko njih i reke stvari koje nismo rekli tako široke da ih ne možemo zaobići. Nismo ni blizu gde smo mislili da ćemo biti, više nismo ni na mapi, i na trenutak se osećam izgubljeno i samo, ali sam izgubljena i sama sa njim. „Pitam se samo.“ Mnogo trepćem. To mi pomaže da obuzdam uspomene. Otkopčavam dugmad. „Zato što si bio sa mnom skoro cele prošle nedelje tako da ne znam kada si našao vremena da bludničiš sa nekom veoma, veoma belom devojkom čije su oči stopostotno previše udaljene.“

Smeška mi se, kao da mu je sve ovo zabavno. Visok je, taj Bi-Džej Balentajn. Sto osamdeset osam centimetara.

„Šta je?“ Nevino slegnem ramenima. „Bela kao duh sa buljavim vanzemaljskim očima svakako je estetika Fabija Cambernardija.“

Bi-Džej obuzdava osmeh. „Imala si dečka, Parks“, ponovio je i ja ga ignorišem jer nije u tome poenta.

Trgla sam mu jaknu još jednom ka sredini, opet je zakopčavajući. „Ali ja sam bila sa tobom skoro sve vreme, tako da samo ne razumem, bukvalno kada...“

„Želiš li da podelim svoj kalendar sa tobom?“

„Tvoj kalendar za seks?“, pitam oštro, ali svejedno razmišljam da li da kažem da, jer bi verovatno bilo zgodno biti u mogućnosti da organizujem kojim danima u nedelji da perem kosu, kao i da budem svesna kuda se on generalno kreće, što bih volela da znam u svakom trenutku ali ne smem – ni pod koju cenu – da priznam, te ga samo iznervirano pogledam.

On zaškilji. „Nemam kalendar za seks.“

Uputila sam mu značajan pogled. „E pa stvarno nemaš poslovni kalendar...“

„Imam posao.“ Koluta očima.

„Šta, to što skidaš majicu za svoje obožavateljke na *Instagramu*?“

Češe se po potiljku, posramljeno se smeškajući. „Samo pokušavam da zaradim za život.“ Šaljivo je slegnuo ramenima. „Nemamo svi osamsto miliona funti, Parks.“

„Istina, istina“, priznajem. „Nego, kako je beše ono malo ostrvo koje tvoja porodica poseduje na obali Grenade...“

Nacerio se, liznuvši donju usnu. „Morala si da kažeš malo...“

„Manje je od mog“, prekinula sam ga i on se smeje.

Odmerava me, prelazeći preko mene pogledom kao što je to nekada radio rukama – oštro udahnuvši i izdahnuvši ljubav prema meni – gleda se preko mene u ogledalu. Prolazi rukama kroz kosu. „Šta smo odlučili za dugmad?“

Opet ih otkopčavam i on me posmatra dok mu na usnama poigrava osmeh.

„Samo hoće da me skine...“

Prevrćem očima, ali obrazi mi crvene. „Samo se ti nadaj.“

Skinula sam *žakmis* nebeskoplavu torbu preko ramena od nubuk kože sa četvrtog nivoa svoje police za tašne.

„Nadam se“, priznao je poraz, a zatim provirio oko mene. „Imaš li ti neke dugmiće koje treba otkopčati?“

Teram ga od sebe, smejući se. „Odjebi.“

„Hajdemo.“ Zagrlivši me rukom oko vrata, vuče me ka vratima. „Zakasnićemo.“

„Dakle, Parks“, pita Bi-Džej, sa malim osmehom i suženim očima, „šta ove nedelje ne možeš da podneseš?“

„Ove nedelje?“ Mrštim se. Sedimo za stolom sa Celim kompletom, što je nadimak za društvo naših najbližih prijatelja, ali i dalje se ponekad nešto desi i ceo svet padne u tamu i opet vidimo samo jedno drugo.

„E pa“, slegne ramenima, „znam šta inače ne podnosiš.“

Podignem obrvu. „Ma nemoj?“ On klima glavom, a ja lupkam prstima o sto, čekajući. „Prosvetli me.“

Nalazim se u restoranu *Anabel* i, sledeći put kada odete, toplo preporučujem da uzmete bocu *dom perinjon* rozea iz 1995.

Ali to nije ono što Bi-Džej pije. On pije negroni. Uvek negroni, osim ako noć ne krene nagore, u tom slučaju *don hulio* tekilu iz 1942.

„Stvar koju inače ne možeš da podneseš je... kada se druge devojke interesuju za mene. Logično.“ Malo je slegnuo usnama, kao da govori *eto ti*.

Frknem, žestoko odmahujući glavom. „Ne. To... nije ni blizu.“

Iako jeste, i jeste sasvim, stopostotno tačno.

On zakoluta očima, ignorišući moju laž. „U redu, šta je ove nedelje, da čujem...“

„Devojke koje na *Instagramu* objavljuju da nisu našminkane kada očigledno nisu našminkane...“

„Jao“, ubacuje se moja najbolja drugarica, Pejli Blajd. „Mrzim to!“ Zadenula je pramen svoje platinastoplave kose iza uha, od frustracije mreškajući svoj prčasti nosić. „Šta hoće od nas, ljubičasto srce u znak poštovanja za njihovu žrtvu?“

Zahvalivši joj rukama, nastavljam dalje.

„Zaista ne shvatam zašto je biti namerno zapušten nešto čime se ljudi hvale.“

„Možda malo korektora?“, nudi Pejli. „Neko lepo kremasto rumenilo.“

„Jao, šta si rekla, Šarlot? Danas ne nosiš nikakvu šminku?“, pitam nikoga. „Da, znam – užasno je očigledno za sve koji su obdareni čulom vida.“

Bi-Džej jezikom prelazi preko zadnjih kutnjaka, smešeći se. Frknuo je kroz nos, odmahujući glavom.

„Ne bude se svi izgledajući kao lane iz crtanog filma, Parks...“

„Ja...“ Izraz lica mi posrće. „Da li... da li to treba da predstavlja kompliment?“

„Naravno.“ Klimnuo je glavom.

„Ajde sad“, kaže Henri Balentajn, moj najstariji prijatelj na celom svetu. Što se tiče izgleda, u velikoj meri je povukao na svog starijeg brata, sa tom smeđom kosom i osmehom od koga bi neko zatrudneo, samo sa plavim umesto zelenim očima, i povremeno sa naočarima za koje niko od nas nije u potpunosti siguran da su mu zaista potrebne. Ubacuje se u razgovor: „Svi znamo da je Bambi bio Bi-Džejovo seksualno buđenje.“

„Ej, Bambi je muško“, odvrća Kristijan Hems, sa jakim mančesterskim naglaskom, koji posebno dolazi do izražaja kada mu je nešto zabavno. Zabavljali smo se jednom, Kristijan i ja. Onako. Sada to ne bismo rekli, ali jesmo, ja mislim. I bilo je loše. Loše za mene, loše za njega (pogotovo loše za njega), loše za Bi-Džeja (pogotovo, pogotovo loše za Bi-Džeja) – loše za sve, zapravo.

Ali jeste prelep, taj Kristijan. Zlatkasta kosa, oči boje lešnika, pune usne. Gotovo anđeoski – po izgledu, ne po ponašanju. Po ponašanju je zapravo zastrašujući. Trudim se da ne mislim o tome čime se on i njegov brat bave... Oni misle da ja ne znam. Ali znam. Znam ja sve o ovim mojim momcima.

Henri i Bi-Džej izgledaju zbunjeno i uznemireno na Kristijanovo ot-krovenje.

Samo sam ga pogledala i okrenula se nazad ka Bidžu. „Dakle, ako sam ja lane, šta si ti?“

„Vuk“, kaže mi kao iz topa.

Kolutam očima. „Samotnjak?“

Odmahne glavom, sa očima nežnim onako kako ne bi trebalo da budu za stolom punim ljudi koje poznajemo u prostoriji punoj ljudi koje ne poznajemo. „Onaj koji u šumi naiđe na lane koje ne može samo da dohvati vrh ormarića sa lekovima, ili da zameni ulje na motoru, ili...“

„Zvuči kao jedno veoma napredno lane“, Henri šapne svom bratu.

„E pa stvarno je komplikovano lane“, kaže mu Bi-Džej i ja se mrštim. On se kezi.

„Bez vuka, lane verovatno ne bi uspelo da zakopča tu haljinu koju nosi.“ Bi-Džej klimne glavom ka meni. „Ne bi se nahranila od 2004. godine – tako da vuk ostaje uz nju iz puke dobrote svoga srca.“

„Ja mislim da vukovi jedu lanad“, ležerno se ubaci Henri.

Bi-Džej zakoluta očima, ali ja se bojim da je Henri u pravu.

Peri Lorkan – zalizana smeđa kosa, velike smeđe oči, još veći osmeh, isklesane jagodice, kompletno divan, kompletno fabulozan, odmahuje glavom sa druge strane stola. „Henri je zbunjen. Bambi je bio moje seksualno

buđenje. Bi-Džejovo je bila mala sirena...“ Pokazuje na predeo grudi. „Zbog grudnjaka od školjki. Lud je za sisama.“

Nesvesno spuštam pogled na svoje grudi i kada podignem glavu, Bi-Džej me posmatra. Suptilno mi namigne, smeškajući se.

Dajem sve od sebe da se ne zapalim na licu mesta.

„Dakle“, Bidž se nagine ka meni, skidajući mi sa obraza zalutalu trepavicu koja ne postoji... samo traži bilo kakav razlog da me dodirne, zapravo. „Svi znamo šta stvarno ne podnosiš“ – trudim se da mu se ne osmehnem – „a šta je ono što lažno ne možeš da podneseš, životno?“

Trudim se da mu se ne osmehnem. „To takođe već znaš.“

„Takođe?“ On se kezi, a ja prevrćem očima. Stao je na sekundu, da razmisli. „Ruže i ljutiće u istom buketu?“

Klimnem glavom. „Jebeno odvratno. Krajnje neukusno.“

Smeje se iz dubine grla i obožavam kada ga nasmeje nešto što sam ja rekla, želim da ga zasmеjavam zauvek, ali ne mogu jer je on uništio zauvek, ali se ipak borim protiv želje da ga poljubim. Džona Hems, Kristijanov stariji brat, tegli se sa druge strane stola – uvek je u crnom. Crna teksas jakna, crna majica na kratke rukave, crne *starke*, ali iznutra blista – nastranu nezgodna priroda njegovog posla. Za kosu mu se može reći da je plava, ali ja mislim da je smeđa, a za oči mu se može reći da su zelene, ali ja mislim da su možda smeđe ili barem boje lešnika. Sve crte njegovog lica su oštre – oštra vilica, oštar nos, oštar jezik. Samo ne sa mnom, jer sam mu ja omiljena.

Džo nakrivi glavu u mom pravcu. „Ona to opet o Montiju Pajtonu?“

Bi-Džej odmahnu glavom svom najboljem drugu dok ja dižem nos u vazduh, ljuta na sve.

„To je ožiljak na licu britanske kinematografije i neću više da čujem ni jednu jedinu reč o toj temi.“

„E onda znam šta gledamo večeras.“ Bidž namignu.

„Da.“ Streljam ga pogledom. „I ja. Sinoć smo Džeka Bauera ostavili u ne tako zavidnom položaju.“

Džona odmahnu rukom dok poseže preko stola da uzme moje piće. „On je, jadan, uvek u nekim nezavidnim položajima...“

Probao je koktel i složio grimasu. Presladak mu je.

Henri gurnu brata laktom. „Sinoć?“, tiho pita – misle da ih ne čujem. „Koliko noći ove nedelje?“

„Svake?“ Bi-Džej ga gleda začkiljenim očima. „Kakve to veze ima sa tobom?“

Henri podigne obrvu. „Znači lepo se nosi sa onim njenim raskidom...“
Bi-Džej defanzivno stegne vilicu. „Da.“

Henri ga značajno posmatra. „Zato što si ti spavao kod nje svake noći ove nedelje?“

Bi-Džej prkosi. „Spavao sam kod nje i svake noći prošle nedelje dok su još uvek bili u vezi, tako da...“

„Ne svake“, ubacujem se. „Samo tri od sedam.“

Obojica me pogledaše, pomalo iznenađeni, kao da su zaboravili da mi razgovaraju pravo ispred nosa.

„Četiri“, šapnu Bi-Džej tako da ga samo ja čujem i lica su nam toliko blizu da mi se vrti u glavi i dah mi zapinje o komadiće slomljenog srca.

Četiri? Nije ni čudo što me je Bruks Kalovej šutnuo.

Ne znam zašto me probada, ali osećam to. Poput strele.

Četiri noći?

On je jedini muškarac za kojim sam ikada žalila, jedina ljubav koju sam ikada imala.

Pre nego što uopšte shvatim da sam to uradila, ustanem od stola, osećajući neku malaksalost – vrtoglavicu i paniku – ali nije to napad panike jer ja njih ne dobijam, oni su za ljude koji nemaju kontrolu nad svojim životom, a ja sve imam pod kontrolom, baš sve, a pogotovo svoje srce. Ona jednostavno dolazi i odlazi u talasima, ta tuga usled gubitka njega. Voli da promoli glavu u neobičnim trenucima, na čudnim mestima.

Kao na primer tri godine kasnije, u *Dorčesteru*, dok on sedi tu pored mene u *amiri* jakni koju sam ja izabrala pre sat vremena, otkopčanoj poput mog mozga svaki put kada mi se on nađe u blizini.

Jeste li mislili da govorim o svom dečku od prošle nedelje?

Baš ste šašavi. Tako optimistični u pogledu moje sposobnosti da podignem sidro svog srca i nastavim dalje.

„Je l' to Magnolija Parks?“

„Gde joj je momak?“

„Da li je tu sa Bi-Džejom Balentajnom?“

„Jesu li ponovo zajedno?“

„Nikada nisu odvojeni.“

„Zar ona nema dečka?“

„Sviđa mi se njena haljina.“

„Ne sviđa mi se njena haljina.“

„Da li se njih dvoje opet jebu?“

Ovo su neke od stvari koje čujem dok se provlačim do toaleta, pokušavajući da se ne onesvestim.

Inače, to što je spavao kod mene četiri noći ove nedelje nije bio razlog mog i Bruksovog raskida. Bruks ne zna za to. Ili zna, verovatno, zato što izgleda da svi znaju više od meni nego što mislim. Bruksa nije briga, nikada ga nije bilo briga. U svom najgrubljem obliku i najtajnijim prećutnim uslovima, Kalovej i ja smo imali uzajamno povoljan odnos.

Ja sam njemu bila ulaznica za život u kome se nije rodio, a on je bio moja poslednja linija odbrane. Fenomenalan otklon i šarena laža da bi se objasnilo zašto Bi-Džej i ja nismo ono što Bi-Džej i ja zapravo jesmo. Nešto iza čega mogu da se sakrijem i na šta mogu da se pozovem kada to što sam samo najbolja prijateljica svom najboljem prijatelju na trenutak prestane da ispunjava prazninu koju je njegova ljubav u meni stvorila.

Posmatram sebe u ogledalu toaleta, stavljajući tamnu kosu iza ušiju, povlačeći *mizuki* zlatne biserne karike kao da su krpelji. Kvasim ubrus. Pritiskam ga na obraze, koji su tamniji nego inače jer smo Bidž i ja otišli dole do zaliva Pentl na nekoliko dana i po glavi ne prestaju da mi jure svakakve misli jer nije bio sa mnom čitavih tri od sedam noći prošle nedelje i ipak je uspeo negde da ugura *Miju Mijuovu* manekenku? Gde su se upoznali? Jesam li ja bila prisutna kad su se upoznali? Koliko puta su bili zajedno, pitam se? I gde? U hotelu? Kod njega? Gde kod njega? Nikada u roditeljskoj kući, mama bi ga ubila. U stanu koji deli sa Džonom? Da li je ona bila tamo nakon što sam ja bila tamo? Da li je promenio posteljину? Pomisao na spavanje u Bi-Džejovoj posteljini za seks čini da mi se oči napune suzama na način koji ne razumem, ali mi je sada već dobro poznat jer se dešava konstantno. Time se on bavi. Drugim ženama.

Inače, nas dvoje ne spavamo zajedno – uprkos svemu što ste pročitali u novinama. Ne smete verovati svemu što pročitate na internetu, ali možete verovati u sledeće: nekada davno, Bi-Džej Balentajn bio je ljubav mog života.

Više nije. I trenutno je to sve što treba da znate.

„Je l' sve okej?“ Pejli se pojavi iza mene u ogledalu.

„Hm?“ Okrenula sam se. „Da. Super.“

Obrve su joj naborane i ne veruje mi. „Bilo bi okej da nisi... znaš“, ponudila je.

„Znam.“ Slegla sam ramenima sa lažnom opuštenošću. „Tek smo raskinuli – treba malo vremena da se naviknem na...“

„Mislila sam na *Miju Mijuovu* manekenku.“

Mršt看 se. „Kako ti znaš za *Miju Mijuovu* manekenku?“

Uputi mi beznadežan, tužan osmeh. „Peri?“

Mršt看 se još više. „Kako on zna?“

Pejli izgleda bespomoćno. „Ko god da je, nije dostojna ni da ti drži sveću, nije ti ni do kolena...“

Skrećem pogled sa nje i vraćam ga na sopstveni odraz.

„Logično“, durim se. „Oči su mi praktično dijamanti.“

Pejli potiskuje osmeh.

„Ionako me nije briga“, kažem odmahujući glavom.

Vidim da mi ne veruje. Sranje.

Vadim savršeni koralni karmin iz svoje *aleksander makvin* kožne torbice sa lobanjom; savršena koralna nijansa koja čini da moja smeđa koža izgleda još tamnije i dodatno mi naglašava boju očiju.

„Taj izraz“ – on obožava moje oči kada mu dozvolim, taj Bi-Džej Balentajn – „jeste iz XVII veka, jesi li znala? Kada je šegrt majstora bio sposoban samo da mu drži sveću dok radi.“

Moja najbolja drugarica uputi mi znalački pogled; izraz lica joj je blaži i izgleda kao da me sažaljeva, ali ona je jedna od ljudi od kojih to najmanje mrzim.

Uzima me za ruku, izvlači iz toaleta i nalećemo pravo na Bi-Džejja.

„Ćao.“ Osmeh mu je širok i čudan.

Uzvratim mu čudnim pogledom. „Zdravo?“

Prekrsti ruke, nenamerno mi blokirajući prolaz. „Šta radiš?“

Gledam između njega i Pejli, zbunjena. „Vraćam se za sto?“

Stisnuo je usne. „Ne.“ Odmahuje glavom kao da sam šašava. „Jok. Ajmo nazad do toaleta.“ Gura me unazad.

„Šta rad...“, zausti Pejli. „Aha.“ Staje. Vidi nešto što ja ne vidim. „Da. Toalet.“

Bi-Džej mi klima glavom. „Da li si... videla... nove... *dajson* sušaće za ruke koje su nabavili u toaletima?“ Bi-Džej zazvižda. Pejli entuzijastično klima glavom. „Vau.“

„Da“, klimnula sam mu glavom kao da je ludak. „Jesam. Pre nekoliko sekundi, zapravo.“ Gledam ga značajno. „Iste takve imaš kod kuće.“

„Da“, potvrdio je. „Malo su čudni, zar ne? Da ih se rešim?“

„Pa, mislim, zapravo da, ako nemaš ništa protiv jer su prilično glasni, a Džona ima jako malu bešiku – budi se četiri puta u toku noći i čujem ga kroz zidove. Takođe, lično više volim one jednokratne nepapirne platnene peškiriće,

ali zar ne možemo o ovome samo da pričamo za stolom, jer kad smo već kod toga, postoji još nekoliko stvari u tvom kupatilu koje bih rado promenila...“

U tom trenutku sam ugledala svog bivšeg dečka od čitavih nedelju dana kako se, nekoliko stolova od našeg, drži za ruke sa nekom devojkom koju nikada ranije nisam videla.

„Šta koji...“, izgovaram mnogo glasnije nego što sam planirala.

Krenem ka njemu pre nego što sam shvatila da sam krenula ka njemu. Kao neki mali mazohistični moljac ka idiotskom plamenu. Bruks Kalovej me gleda svojim velikim, glupim, tupavim smeđim očima, širokim i iznenađenim.

„Zašto si ti ovde?“, pitam ga sa rukama na bokovima.

„Ovaj...“ Gleda između mene i devojke sa kojom je došao. „Večeram?“

Bacila sam letimičan pogled na devojku. „Zdravo, izvini molim te, ja sam Magnolija...“ I onda gledam u Bruksa. „A šta je ovo, koji đavo?“, pitam sa rukama na bokovima. „Došao si sa drugom devojkom?“

U novinama nije još ni odštampano da smo raskinuli, a on već izlazi sa drugim ženama?

„Jesam“, ponosno klima glavom.

„Jebote!“ Samo što nisam lupila nogom o pod. „Kako nepristojno.“

Pogledao je u Bi-Džeja koji stoji odmah iza mene. Bi-Džeju je uputio promišljen pogled, a meni dugačak. „Ma nemoj?“ Sumnjičavo škilji. „Zdravo, Bi-Džeju.“

Bi-Džej klimnu glavom jednom, sa veštačkim osmehom. Nikada ga nije voleo. „Kaloveju.“

„Ovaj...“, kažem, povlačeći glavu unazad u neverici. „Izvini, ali čekaj, ljudi i dalje misle da smo zajedno. Došao si sa drugom devojkom.“

„Da. Ali ti si došla sa drugim tipom?“

„Došla sam sa nekoliko tipova“, pojasnim.

„Mnogo bolje.“ Klima glavom, ali mislim da je neiskreno.

„Došla sam sa prijateljima.“

„Došla si sa Balentajnom“, kaže mi sa pogledom koji me tera da se zapitam da li je možda bio manje zadovoljan našim sporazumom nego što sam prethodno mislila. On pročisti grlo. „Uglavnom. Ovo je Hejli...“

„On ide na manikir, samo da znaš“, upozoravam je. Hejli baci pogled na njega, nesigurna.

„Manikir za muškarce“, pojašnjava Kalovej.

„Jedno te isto...“, odvrćam.

„Ne, nije!“, prekida me. „Nije isto!“

Odmahujem glavom. „Turpijanje, oblikovanje...“

„I providan lak na kraju“, reče Bruks, nevino sležući ramenima.

„Zašto ti treba lak na kraju?“ Posmatram ga sumnjičavo.

„Krti nokti.“

„Joj“, lažno tešim. „Seksi.“

On zakoluta očima. „Hejli i ja se viđamo poslednja tri-četiri meseca.“

Zurim u njega nekoliko sekundi. „Mi smo samo pet bili zajedno.“

Kalovej veselo klima glavom.

„Daj, čoveče“, reče Bi-Džej mršteći se.

I Kalovej odmah skoči, kao da je jedva čekao. „Dakle, šta si joj večeras, pas čuvar ili dečko?“

Bi-Džej stane malo ispred mene i uputi mu stegnut osmeh. „Biću šta god joj je jebeno potrebno.“

„Aha“, Bruks hladno klima glavom. „Znači, ti si njena kučka.“

Bi-Džej iznenađeno povuče glavu unazad. „Hoćeš da izađemo napolje?“ Čim Bidž zakorači ka njemu, preko Bruksa prelazi talas nervoze. Ne želite da se nađete na pogrešnoj strani tuče sa Bi-Džejom uopšte, a kamoli ako se tema na bilo koji način odnosi na mene. Džona kaže da on ne vidi stvari baš najbistrije kad sam ja u pitanju. Stavljam ruku na Bi-Džejove grudi, nežno pokušavajući da ga zadržim, ali on više preko moje glave. „Samo probaj...“, kaže mu Bi-Džej. „Govno jedno.“

„Ju.“ Obojici odmahujem glavom, uvidevši šta se događa oko nas, gledajući kako ljudi vade telefone. I, iskreno, nisam baš sigurna šta je Kalovejev plan ovde – provocira ga ili tako nešto.

„Dođi i reci mi to u facu!“, vikne Bidžu i nešto u vezi sa njegovim bori-lačkim stavom podseća me na Strašljivog Lava iz *Čarobnjaka iz Oza*.

Pomalo je ženskast, dobri stari Bruks, i mada nije bukvalno podigao pe-snice i rekao „navali“, kao da jeste. Sa druge strane, Bakster Džejms Balentajn bi mogao da bude bilo šta, od ragbiste do Osvetnika – ne mogu da pojmmim zašto Bruks pokušava da započne tuču sa njim, ali se u svakom slučaju ose-ćam nelagodno. Nelagodno što će Bi-Džej udariti nekoga zbog mene. Po-novo. Nelagodno zbog naslova u sutrašnjim novinama. Ponovo. Nelagodno zbog svega što će se pričati, o nama, o meni. Ponekad nisu baš najljubazniji.

„Jesam ti rekao u facu, kito mala“, viknuo je Bi-Džej i telefoni škljocaju, a konobari nervozno stoje po strani.

„Kad si već spomenuo, znaš ko je obožavao moju kitu?“, zausti Kalovej samozadovoljno i ja ostanem bez daha.

Začkiljim i uperim prstom pravo u njega. „Da se nisi usudio...“

Bi-Džej ima novi pogled – i to baš loš. Znam da je loš jer su odjednom svi drugi momci oko nas.

Već vidim naslove: „Balentajn u lisicama u *Dorčesteru*“, „Momci kao pali s Marsa za Parks!“, „Magnolija voli kitu“ (... to će biti *San*). Bruks nikada ne izlazi u novinama bez mene, možda zato radi sve ovo? Njemu je stalo do toga šta se piše. Bidž dugo posmatra Bruksa, izazivajući ga da završi rečenicu.

Njen kraj visi u vazduhu. I na delić sekunde imam nade da je Kalovej dovoljno razuman da povuče šta je rekao.

„Ona.“ Bruks pokaza na mene.

„To je faktografski netačno!“, glasno objavljujem celoj prostoriji, jer mi se čini da je to najbitnije razjasniti. „Nije istina! To... on je... e pa, žao mi je što moram ovo da kažem, ali zapravo je prilično razočaravajući, da budem iskrena.“ Sa izvinjenjem pogledam novu devojkicu.

„Videla sam ga“, odgovori.

„Naravno da jesi.“ Klimnem glavom. „Moje saučešće.“

„Ej.“ Bruks se mršti.

Ignorišem ga i okrećem se ka Bi-Džej. Vilica mu je stegnuta, pesnice stisnute, spreman da se u bilo kom trenutku pobije za moju čast.

„Idemo“, kažem mu, ali on se ne pomera.

Bidž besno gleda preko mene u Kaloveja i ja ga hvatam za glavu, okrećući je ka sebi i ignorišući bliceve koji se kovitlaju oko nas i na trenutak me nije briga da li će *Dejli mejl* objaviti članak o nama jer su svakako sve izmišljotine. Sve. Svi nestaju u pozadini. Ja vidim samo njega.

Tražim njegov pogled.

Pronađem ga i on se odmah razneži.

„Vodi me kući, Bidžu“, kažem mu očima koje ne može da ignoriše. „Džek treba da onesposobi bombu.“

On me uzme za ruku, poljubivši je. „Ko jebe Dejvida Palmera. Bauer za predsednika.“

DVA

Bi-Džej

Tata će da poludi. On kaže da je reputacija sve. Može to da kaže jer je njegova dobra. Ne znam kakva je moja reputacija ovih dana, ali prilično sam siguran da nije nešto čime će se moj tata hvaliti na sva usta.